

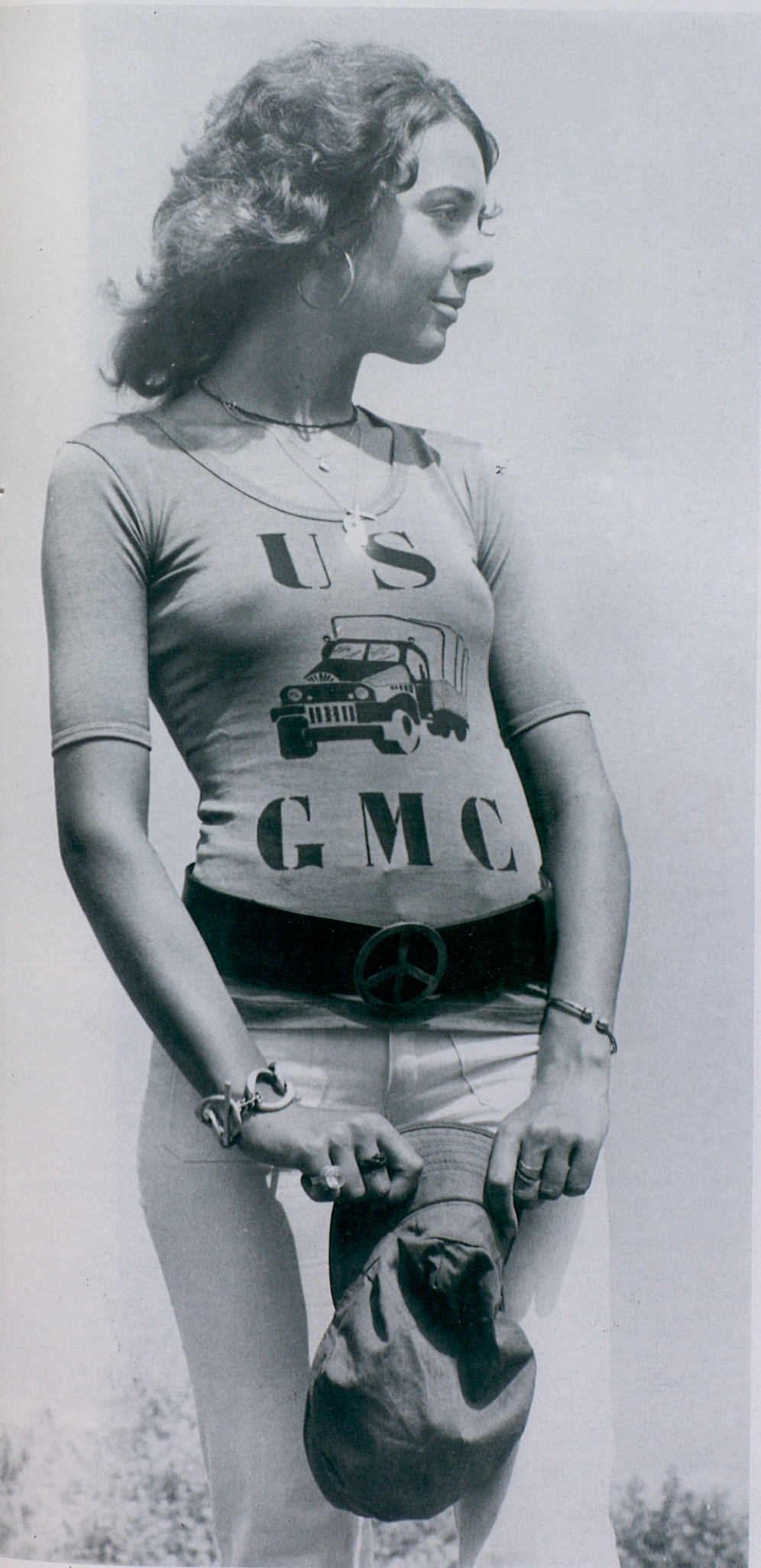
Té un dels
millors arxius
dels anys
d'eclosió
turística de la
Costa Brava

Aquest home afable i obert, nascut a Almeria, ha tingut una vida plena d'aventures, una de les quals ha estat la de ser el fotògraf emblemàtic que va recollir les imatges de la gran eclosió turística de la Costa Brava. Nascut el 1922 al si d'una família sindicalista –el seu pare era el president del sindicat d'aigua, gas i llum d'Almeria–, l'esclat de la guerra va fer que la mare fugís amb els fills dels bombardeigs i es refugiés a Biarritz, al País Basc nord, d'on van haver de marxar en ser expulsats pel govern francès. De retorn a Almeria, encara durant els dies de la guerra civil, van sojornar a Girona, on van ser acollits amb els altres refugiats al municipi de Santa Eugènia, veí del de Girona i actualment un barri de la ciutat. D'aquella estada guarda un bon record, per la gran acollida que van tenir els re-

fugiats que hi residien. Això va fer que anys després, de retorn d'Algèria, s'hi instal·lés definitivament.

Els darrers dies de la guerra civil es va exiliar amb el seu pare embarcant-se al port d'Alacant en un vaixell anglès carregat amb tres mil vuit-cents refugiats, fins a Oran, on el pare seria internat en un camp de concentració, i ell, que tenia disset anys, en una antiga presó abandonada. De mica en mica anaren sortint a fer feines, com ara la verema, fins que aconseguiren un treball que els permeté incorporar-se a la vida de l'Algèria que va viure els anys de la guerra mundial. El pare retornà més tard a la península, on seria empresonat, i ell restà allí, dedicat a l'hostaleria. El dia del desembarcament dels americans a Algèria va tornar a néixer, ja que va sortir sa i estalvi de l'explosió d'un obús a casa seva.

A la pàgina de l'esquerra, visita de Manuel Fraga a Llivia com a ministre d'Información y Turismo, i una foto molt coneguda de Pablito que ell titula "Rodeo". En aquesta plana, una bella foto d'una turista dels felços seixanta.

L'entrada al món del fotoperiodisme va ser de la mà de Gabi Coinesa, un periodista francès que vivia a Alger. Començà a col·laborar trametent fotografies als diaris *Le Journal d'Alger* i *L'Eco d'Oran*. Els anys de la lluita per la independència dels algerians va recollir les imatges sagnants i sense embuts dels atemptats i topades dels escamots de la resistència, imatges que es publicaven a *Paris Match* acompanyant els articles de Gabi Coinesa.

Altre cop es repetia la història: va haver de fugir d'allí amb un vaixell de refugiats amb destinació a Portvendres. D'allí va anar a Perpinyà, fins que el 1957 tornà a Catalunya, on tenia la mare i els germans, que vivien a Sabadell.

Retornà a la pensínsula sense papers, i una de les primeres feines que va fer com a fotògraf va ser un encàrrec de *Paris Match* per fer una fotografia de Franco, aprofitant el partit de futbol de final de copa entre el Barça i l'Espanyol, a l'estadi de Montjuïc. D'aquest dia recorda el tracte que rebé, tot i ser nouvingut, dels companys de la professió, i especialment d'en Verd i Morera Falcó. La primera feina remunerada que recorda, amb cinc mil pessetes, del 1957, van ser unes fotografies per a *Paris Match* dels dirigents de l'OAS travessant la frontera gironina. Instal·lat a Girona, feia de guia en els viatges de l'agència de viatges Tàber. Començà a col·laborar com a fotògraf a *Los Sitios*, tot i que en el primer moment va tenir certes dificultats. Moltes vegades les seves fotografies eren publicades sense signar. Va treballar a *Los Sitios* fins que aquest diari de la Cadena del Movimiento va ser privatitzat, el 1983.

Un fet que defineix la seva personalitat és que tothom el va començar a conèixer en aquells anys per *Pablito*. Tot i que al principi va intentar ser conegut per Pablo, aviat ho va deixar córrer, i ara no en vol cap d'altre. Demanar-lo pel seu nom, Pablo Garcia Cortés, és inútil; cal anomenar-lo Pablito.

Una de les seves especialitats ha estat la

fotografia esportiva, col·laborant a les revistes *Lean* i *Dicen*, i també a *El Correo Catalán*, *Tele/eXprés* i *La Vanguardia*, com a corresponsal primer de l'agència Europa Press i després d'EFE. A més de fotògraf esportiu, sempre ha estat un gran promotor de l'handbol i d'altres activitats esportives a Girona.

Del 1964 al 1978 va ser una peça clau en l'aventura estiuenca del diari *L'Indépendent*, edició Costa Brava. Des del final de juny fins a la primera setmana de setembre, el diari de Perpinyà feia una edició especial dirigida als turistes francesos de la costa. Pablito va ser triat com a fotògraf pel fet de ser un gran coneixedor de la costa. Sens dubte, el caràcter amigable i franc de Pablito el feia una persona ideal per a aquella empresa. No es va pas limitar només a fer un gran paper com a fotògraf, sinó també d'animador de les festes i activitats que promovia el diari. També hi publicava una columna de comentaris sobre les anècdotes i fets de les festes amb el títol de "Los ecos de Pablito".

Pablito m'explica, amb els ulls ben vius i un cert aire de fatxenda, com vivia aquells estius, anant amb la màquina totes les hores del dia i més. Parla de les festes, dels grups de flamenc, dels cantants d'arreu que vingueren, de les festes "goyescas" a la plaça de braus. Un pou sense fons de records que són la imatge més característica d'aquell moment efervescent de la Costa Brava.

Era els anys en què van començar a sortir les sales de festa que han estat mítiques, com ara el Paladium o el Maddox. En aquesta darrera va conèixer Oriol Regàs, amb el qual va fer els viatges amb la gent del Boccaccio.

En la seva vida professional, durant molts anys va fer un tàndem amb el seu gran amic el periodista Josep Víctor Gay, amb qui durant l'estiu publicava a *Los Sitios* la secció titulada "De sol a sol". Aquells anys van representar el mo-

ment de la seva consagració professional com a fotoperiodista.

Una altra de les activitats de Pablito van ser els reportatges fotogràfics dels viatges del Boccaccio a San Francisco, Bangkok, Mèxic, Tailàndia i Brasil, que després eren publicats als articles que feia Salvador Corberó al *Diario de Barcelona* i *La Vanguardia*.

En els darrers anys de vida professional activa, del 1983 a 1990, va ser fotògraf del Govern Civil, amb els governadors Solans i Navarro.

De les màquines fotogràfiques que ha tingut, recorda que la primera que va tenir va ser una Foca, durant els primers anys de professional a Algèria. Després, a Girona, va tenir diversos models de Leica, fins que el 1966, en un homenatge fet a Platja d'Aro, li van regalar una Nikon, marca que ha fet servir fins avui. Per tant, sempre va treballar majoritàriament amb pel·lícula de pas universal en blanc i negre, tot i que en els anys que va ser fotògraf del Govern Civil i en els viatges del Boccaccio també feia servir el negatiu de color.

Va ser president a Girona de l'ANIG, i aconseguí fer el congrés de 1987, que va ser molt brillant gràcies a la col·laboració de molts ajuntaments gironins; èxit que és resultat de les coneixences que té arreu.

Com la majoria dels fotògrafs, no es pot dir que sigui gaire ordenat. La feina diària fa que es vagin emplenant calaixos i caps de negatius i còpies fotogràfiques. A casa seva en té pertot arreu. Ara que està jubilat s'està ordenant l'arxiu. Fa poc se li va fer una exposició a la Fontana d'Or, a Girona. Aquests dies està fent una tria per fer una gran exposició que li ha demanat l'Ajuntament de Platja d'Aro. M'explica que vol que tota l'obra de la seva vida resti a la seva ciutat que tant estima i a la qual agraeix tantes coses: Girona.

JOSEP CRUAÑAS i TOR

A l'esquerra, una actuació de Peret. A la dreta, un concurs de "misses".

Nascut a Almeria, va fer de Girona la seva pàtria

Fins al 1957 va viure exiliat a Algèria i França

El seu treball es va desenvolupar bàsicament al servei de *Los Sitios*, l'edició Costa Brava de *L'Indépendent* i *Boccaccio*